

דודה עדנה

הבוקר נתבשרתי כי עדנה נפטרה, מי הייתה עדנה עבורי.

עדנה ואלק - הדודים מקיבוץ כפר הנשיא. המשפחה היחידה בישראל מצד אבא שלי.

עדנה הייתה בת דודתו של אבי. אביה שהיה עבורי Bob Uncle היה אח של סבתי סיליה. מעניין שגם שמה של אשתו שהייתה עבורי - Celia aunty היה גם הוא Celia. הורי עלו לישראל ב 1959 מדרום אפריקה וגרו ברמת גן. עדנה ואלק עלו לישראל מאנגליה, וביחד עם הגרעין מתנועת הבונים הקימו את קיבוץ כפר הנשיא. כל מה שאני מספרת כאן, מבוסס על זיכרונות אישיים. חלקים מן הסתם אכן קרו, וחלקם אולי הם פרשנות אישית שלי. בכל פעם שהייתה סיבה למסיבה, (בר מצווה של אורן, אלדד, גילי או דרור, חג השבועות בקיבוץ, ביקור משפחתי מחו"ל וכו') היינו נוסעים לבקר בקיבוץ. נסיעה שבאותם הימים ארכה מספר שעות, חולפת על פני נופיה של ארץ ישראל. הסימן לכך שהנסיעה עומדת להסתיים הייתה פיתולי העליות המובילות לכורזין, מקום בו האדמה משנה צבעה, פסגותיה של צפת מבצבצות מעל הר כנען, ויש תחושה של מקום אחר.

בפניה לכפר הנשיא - ימינה מצומת "ראש פינה", (או כפי שעדנה נהגה לומר "ראש פינה, במלרע) נכנסים למציאות ישראלית מורכבת בזעיר אנפין. מימין הכפר טובא זנגריה, הידוע לשמצה. זכורות לי הפלישות הבלתי פוסקות לשדות הקיבוץ, והמאבקים שניטשו בין תושבי הכפר, לחברי הקיבוץ. עד היום אני שומעת עליהם, והפעם מגיסי חיימקה, שמנהל את חוות כרי דשא. אותם הסיפורים, אז והיום... משמאל לכביש - שדה התעופה המיניאטורי, "מחניים" - עליו תמיד הסתכלתי בערגה - חלום שכזה להגיע במטוס לגליל. חו"ל באותם הימים, היה חלום רחוק מאד.

בכניסה לקיבוץ - מפעל למכונות צעצוע, גמבה או גמבא... ומשמאל חדר האוכל המתנוסס בגאון. מקום החנייה היה אז והיום מגרש אל מול חדר האוכל, ומשם נכנסנו ברגל עד לביתם של אלק ועדנה.

ביתם הראשון הזכור לי היה בית קטן (עם גג אדום?) ובגינה, צמח לו עץ ועליו תלויה נדנדה. לימים יעברו עדנה ואלק לביתם החדש הצופה לנוף ירדן, בית שעיקרו ולב ליבו היתה פינת הישיבה הצופה לנוף. זה היה הבית האמיתי. שם נמזגו כוסות תה/קפה לרוב, ארוחות ערב קלילות וטוסט עם curd lemon עדנה בשמלותיה הפרחוניות, הולכת לברכה כדי לשחות ולהקל על כאבי הגב, לימדה אנגלית בכפר בלום. בכל פעם שהגיעה להשתלמות בתל אביב, נהגה להגיע אלינו לביקור. תמיד במצב רוח טוב, ולב פתוח. ממנה למדתי על כיבוד הורים. ראיתי כיצד למרות מערכת היחסים המורכבת עם אימה, טיפלה בה בערוב ימיה. הצליחה לגשר על פערים ולהיות שם עבורה.

של המילה. בתים פשוטים, הסתפקות במועט, ושמחה במה שיש.

הרבה דברים רצים לי בראש, על הדור שלפני. משפחת לווינשטיין, משפחת ברגמן,

הדוד ווילי, בוב, סיליה, איאן, לא הכל סגור אצלי עד הסוף.
 דודתי מיירה והרמיה היו שותפות לרוח השובבה של עדנה, ונהגו להקניט באהבה,
 את אבי על הרצינות ועל כובד הראש שלו. הן היו כה דומות לעדנה. כהות עור, ואני
 כמותן.

סבתי סיליה, ודודתי סיליה, דודתי, וגם עדנה, שורה של נשים אשכנזיות, שנראות
 קצת יותר שחומות מאשכנזיה ממוצעת. סקרנות גנטית שתמיד תישאר, כי לעולם לא
 נראה לי שנדע את התשובה לכך.

לפני שהתחתנתי, התקשרה אלי עדנה ושאלה איזה צבע אני אוהבת.
 עניתי לה - סגול. כמתנת חתונה העניקה לנו עדנה, שתי כריות עשיות טלאים, של
 גווני סגול שונים. שנים רבות ליוו אותנו, עד שהתפוררו לגמרי. הכריות סימלו עבורי
 את ההשקעה שבעבודת יד, שלתוכה נמזגות מחשבות ואיחולים טובים. משהו ייחודי
 שמישהו יצר רק עבורינו, ואין עוד אחד כמותו בכל העולם כולו. ערך הפשטות
 והאותנטיות, ללא כל יומרה, ונסיון להיות מישהו אחר.

עדנה ואלק, שני שמות בלתי נפרדים – **הילכן שנים יחדו בלתי אם-נָעֵדו זכינו**
 להשתתף בחגיגות 60 שנות הנישואין שלכם. עוד דוגמא לכך שזה אפשרי. זוגיות
 ארוכת שנים, צולחת זמנים טובים יותר, ואף פחות. בערוב ימיה, זכתה לטיפול תומך
 וטוטאלי ממך אלק - ועל כך, תבוא עליך הברכה. דוגמא ומופת, למסירות והליכה עד
 הסוף הבלתי נמנע. נשמה גלילית, מהולה בקורטוב בריטי, ציונות במלא מובן המילה,
 צלע במשולש המשפחתי שבין ישראל, דרום אפריקה ואנגליה.
 כוסות תה, ריח של מקטרת (לא של עדנה...) שמחה פשוטה, ובית פתוח לרווחה. אני
 בטוחה שהיו גם פנים אחרות, אך כך אני בוחרת לזכור אותה, וכמה טוב לי שהייתה
 בחיי. ולך אלק, אני שולחת את אהבתי, ויודעת שלעד עדנה תישאר חלק ממך.

דניאלה, מהמשפחה ברמת גן

